Denize Susmak Yakışmaz

— *unal--yigit* · 10 Temmuz 2010

I. Yürü, salın geceden kederime
de ki, üstüm başım yaralıda olsa
sesim hala yırtıcı
bırak, sussun ellerini kaybeden uzaklık
kalbin ki,
her sevdadan yaralı dönen ama hiç yenilmeyen
öyle değil mi
hep acıların notlarını umutla süsleyip yazmalıyız
senin yatağın umut ve ateş ve kavga
pencerenden içeri gül damıtır zemheride olsa mevsim
öyle değil mi
savrul içinden karanlığın,
dokun, bin yıllardır yanlızlığınla çürüyen yanıma
orda çöreklenmiş,
orda, eski bir sabahın küllerinde güller açacak
güllerin kanayan düşlerinde ifil ifil bir rüzgar
bir rüzgar daha sonra,
dokun rüzgarlara... yürü, şırıl şırıl nefesinden nefesime
insin yeraltına ardın sıra bulutlar
sanmaki sevda ikimize bir dağ başı olsun
her tezgahında boyun verdik ihanetin
daha dün gibi koşuyordu içimizdeki çocuklar
ben öldürmedim o çocukları
yıldız yorgan altında her birinin gökkuşağı gözleri
yor hasreti azdaha fırtına vurgunu türküm
günlüğünde gözyaşı biriktir gözyaşıma gebe
ki Tanrılarla arındımda geliyorum sularına
acıtan sesin yıkılsın diye
kazıdım göbeğine okunmuş çaresizlik yanını aşkın
duyuyorsun değilmi
kalbim elimde sana geliyorum..
önüme seğirt ve tut elimden düşündeki çocukla
ben ölürümde severim o sancılı gözlerini
sen ey yüreğimin ışık ışık çiçeği
kesmesin sesini yeter ki içindeki kayalık... II. Biz artık bir damla ateş bir damla su olduk güne

esrik bir dalga gibi yoğun ve yarasıyla mutlu
tutup yakasından ayrı ayrı düştüğümüz zamanı
sorduk hesabını aşkın ve güneşin ve kayıpların
gördük ki yok yere susmuyor şarkılar
kuşkudur boğazına atılan ilmek kanat çırpanın
ve gördük ki her mevsim kanat çırpana ölüm var
yaslanda gidelim ey mavi deniz şurama
sınır taşları, tepeler
ve neresi varsa açık kalmış kalbimizin
oradan sızan rüzgara
çırılçıplak türküler söyleyerek...
09.07.2010 /04:30 İstanbul
Ünal Yiğit